

[Justitsministeren.]

som efter alt det passerede maatte standse denne Vildskab, vælter sig over ham, skønt de ved, at det er ham ugørligt at oplyse Sandheden for Offentligheden og samtidig at skjule Sandheden for Lægens Familie. Det er en Tragedie, og det er næsten altid en Tragedie, der følger Straf, at næsten enhver Strafforfølgning rammer uskyldige Ofre sjæleligt set langt, langt haardere, end den rammer Forbryderen. Det er ganske uretfærdigt at angribe Autoriteterne af den Grund, og det er fuldkommen upaakrævet at minde mig om dette Forhold, al den Stund ingen bedre end Landets Justitsminister kender det, han, som hveranden Dag, næsten i hver eneste Benaadningssag, har Besøg af fortvivlede Forældre, af grædende Hustruer, Søskende eller Børn. Det er virkelig for langt ude, naar de Blade, der selv ivrigt har støttet Korruptionen i denne Sag, er samvittighedsløse nok til selv eller gennem Indsendere at søge at fremstille Justitsministeren som hjerteløs eller kynisk over for de Mennesker, som det selvfølgelig piner ham at skulle tilføje en yderligere Sorg. Men det var uafvendeligt, naar Sandheden skulde frem.

Det andet Forhold er den hensynsløst afslørende Form, som Rigsadvokaten gav sin Redegørelse til mig, og som jeg lod gaa videre. Jeg indrømmer, at jeg overvejede den Aften, ogsaa, at jeg diskuterede inden Udsendelsen, særlig denne enkelte, ofte fremhævede Udpensling fra Lægens Konsultationsværelse. Men jeg lod det blive staaende, navnlig af den psykologiske Grund, at netop denne Optræden i selve Konsultationsværelset i Forbindelse med Behandlingen af kvindelige Patienter var *det*, der var det særlig graverende, det særlig moralsk fældende for Lægen som Læge, og ikke blot den Omstændighed, om hans Moral i øvrigt maatte støde an mod den konventionelle.

Man har i den Anledning moret sig, man har moret sig med at udnævne mig til Munk eller Overmoralist, henvist endda til Kristi Ord om, at den, der er ren o. s. v. Lad mig derfor sige, saa klart og aabent jeg kan, at her er aldeles ikke Tale om nogen farisæisk Optræden. Jeg føler mig aldeles ikke ren, har ikke den fjerneste Lyst til at kaste Sten, og Læge Gundtofts Privatliv kommer mig lige saa lidt ved som mit ham. Her er ikke Spørgsmaal om, hvordan han i øvrigt levede, her er ikke Spørgsmaal om, hvor mange Kærester eller Forhold denne Læge maatte have, for det vedkommer hverken Sagen eller os eller

mig. Men hvad der vedkommer Sagen, og om nødvendigt Offentligheden, det er, om Lægen misbruger sin Lægevirksomhed og sin Konsultationsstue, hvor enhver Kvinde skal kunne gaa op til ham i Tillid til, at her møder hun Lægen og kun Lægen, her møder hun ikke Mandfolket og Kvindejægeren. Det vedkommer Offentligheden i en Sag af denne Art. Det vedkommer ingen, hvorledes Justitsministeren lever sit Privatliv, men Gud naade ham, hvis han gør Kur til de Kvinder, der søger ham om Bevillinger eller Benaadninger, eller endnu værre: lader dem forstaa, at han ikke er utilgængelig for en Mildnelse af Straffen, hvis de til Gengæld kunde tænke sig o. s. v. Det er den afgørende Betragtning her.

Ud fra denne yderst alvorlige Betragtning af Lægens ansvarfulde Gerning, af Nødvendigheden af, at han som Læge kan nyde ubetinget Tillid, slog Rigsadvokaten og jeg til, og vi slog til, som vi gjorde. Og nu lader man fra forskellige Blade, fra Indsenderes Side, som om jeg havde slaaet disse Intimiteter op paa Kirkedøre eller fordelt dem i Børnehaver og Skoler. Nej, Redegørelsen blev udsendt til de ansvarlige Bladredaktioner, og mange Redaktioner offentliggjorde dem *in extenso*, men en lang Række gjorde det ikke, netop af Hensyn til deres Læsere. Men læg nu Mærke til den fremragende Taktik, at de Blade, der af Hensyn til deres Læsere ikke optog enkelte Detailler, angriber ikke Redegørelsen, de finder den berettiget og nødvendig til en effektiv Standsning af den Bevægelse, der er i Gang, medens de Blade, der optager Redegørelsen *in extenso*, eller nogle af dem, bagefter jamrer over, at man skal byde sine Læsere en saadan Omgang. Hvorfor i al Verden optager disse Redaktioner noget, som de selv finder uforsvarligt? Det er den ansvarlige Redaktør, der selv afgør, hvad der skal staa i hans Blad, hvad han vil servere sine Læsere, og tror han, han kan bilde Offentligheden ind, at han er forpligtet til at optage Ord til andet det, som Rigsadvokaten eller Ministeren tilsender ham? Det er jo noget Hykleri. Der er Gang paa Gang i Aarenes Løb udsendt Redegørelser for de forskelligste Ting, og jeg har set disse blive behandlet paa alle mulige Maader af de forskellige Redaktioner. Jeg har *mit* Ansvar, men den ansvarlige Redaktør har *sit*. Hvis han ikke mener, at hans Læsekreds kan taale en Offentliggørelse i en bestemt Form, saa maa han tilrettelægge den for sine Læsere, og hvis jeg i Forvejen havde sløjft eller strøjet i Rigsadvokatens